

Utvecklingens fyra stadier: automatiska reflexer, medvetenhet, förståelse, vetande

Välkomna, mina käraste vänner. Ni är alla välsignande. Välsignad vare denna stund. Årets första föredrag kommer, som alltid, att indikera den fas som denna väg kommer att gå in i under kommande arbetssäsong, det generella arbetet och den del som kommer att betonas.

Det bästa sättet att börja det här föredraget är att diskutera vissa allmänna faser i det mänskliga medvetandets utveckling. Det finns fyra distinkta faser. De växelverkar med och överlappar varandra, där var och en av dem har många underavdelningar, olika grader av intensitet och variationer. Vi behöver här inte gå in på detaljer; vi försöker snarare få en överblick.

Den lägsta fasen i det mänskliga medvetandet är *automatism*. I denna fas reagerar människor i överensstämmelse med automatiska reflexer – känslomässiga reaktioner grundade i djupt präglade felaktiga slutsatser och generaliseringar. Allt som vi har diskuterat i föredragen om bilder, visar hur människor reagerar blint och automatiskt.

Ju mer man befrias inom vissa områden av sin personlighet, desto mer försöker man rationalisera och förklara sådana blinda reaktioner för att få sig att tro att de grundar sig i ett fritt val snarare än i en tvångsimpuls, i förnuftet snarare än i en känslomässighet. När utvecklingen i sin helhet är mer primitiv, är ett sådant självbedrägeri mindre nödvändigt.

Blind automatism är alltid ett resultat av att man är ovillig att se ett visst material. Detta gäller för alla, för vissa mycket mer än för andra. Även relativt utvecklade människor, som är aktivt engagerade i sin utveckling, har områden där deras medvetande är dimmigt. Där är de ofria och svarar omedvetet, utan att veta varför de agerar, reagerar, tänker, känner och hyser uppfattningar på det sätt de gör. En sådan avsaknad av medvetande skapar självalienation, förlamar kreativiteten och förhindrar kärleken. Den kväver förmågan att ge och ta emot njutning och glädje. Den begränsar de vidunderliga möjligheterna i människans ande och liv. Allt detta sker i den utsträckning som det saknas en egen medvetenhet.

På varje verklig utvecklingsväg, oavsett tillvägagångssättet, måste områden där man är ofri och automatisk avslöjas.

Nästa fas på denna utvecklingsskala är *medvetenhet*, men medvetenhet är inte på något sätt det högsta stadiet. Det finns två som är längre framskridna. Men låt oss först titta på vad medvetenhet innebär. Medvetenhet måste i detta sammanhang handla om att avtäcka blinda reflexer. Alla förevändningar, rationaliseringar, förklaringar, rättfärdiganden, självbedrägerier som tjänar till att förneka automatismen, måste skoningslöst blottläggas, undersökas och ges upp, tills du står ansikte mot ansikte med den blinda reflexen i sig. När detta sker är du medveten om automatismen – därmed finns automatismen inte längre. Det behöver knappast sägas att man först lyckas inom specifika områden och behåller den blinda automatismen inom andra områden, fram till mycket senare faser i den personliga utvecklingen. Det sker aldrig att en individ i ett steg i varje avseende tar sig från det ena tillståndet till nästa.

Att övergå från automatism till medvetenhet är en av de svåraste passager som måste göras. Det är så svårt att erkänna att man drivs av orimliga rädslor, övertro, generaliseringar, förlegade situationer som inte har någon relation till det nuvarande. Det går emot din fåfänga, för du gillar att se dig själv som mer utvecklad och friare än du är. Ju längre du förnekar det som är, desto mer lider du. Det är ofta detta onödiga lidande som till slut får dig att vara ärlig mot dig själv. Lidandet hade kunnat undvikas om fåfängan inte vore så stark.

Medvetenhet innebär att bekräfta sina begränsningar, att konfrontera felaktiga slutsatser, destruktiva känslor, självnedbrytande förfaranden, sin bristande integritet i vidast möjliga bemärkelse. Detta är svårt bara för att du skämmer bort ditt motstånd och din rädsla, och för att du är så ovillig att ge upp att framstå som något mer än vad du tror att du är.

Medvetenhetens stadium innebär i huvudsak att bli medveten om felaktigheter, om hur man avviker från sanningen. I den stund som du vet att du drivs av falska idéer, är det inte längre den blinda automatismen som råder. En sådan insikt kräver mod och att den inre viljan odlas.

I proportion till hur mycket medvetenhet du vinner, upphör de blinda reflexerna och du uppnår *förståelse*. Man kan först undra vad skillnaden är. Det finns stor skillnad. Låt oss ta exemplet med fientlighet. Först, i den blinda automatismens stadium, rasar den i personens själ. Beroende på karaktärsbildningen, vilken typ av bild individen har samt andra olika faktorer, kommer man antingen impulsivt att uttrycka en sådan fientlighet och slå vilt omkring sig på andra, ofta utan att ens inse det, eller hitta ”goda skäl” för att göra det. Eller så kommer man att undertrycka och förtränga fientligheten och vända den mot sig själv. I ingetdera alternativ finns det någon medvetenhet om fientligheten, eftersom personen inte vill erkänna den. Sådana människor drivs

därför av den till en blind automatism som de väljer att bortförklara. I samma stund som de ser och möter fientligheten fullt ut, genom att bli medveten om den, hejdar de automatismen. Men detta stadium betyder ännu inte att de förstår fientligheten som de nu vet att de har, även om de kanske ser vad den får dem att göra, hur de reagerar på grund av den.

Att förstå fientligheten innebär att förstå varför den finns, vad som först gjorde att den kom in i ditt liv, vilka omständigheter som skapade den och vilka omständigheter som finns nu, närhelst fientligheten flamar upp. Vilka är de synbarliga och verkliga likheterna mellan de ursprungliga och de aktuella omständigheterna? Hur relaterar dessa till varandra i ditt psyke? Hur, om alls, relaterar de till varandra i verkligheten? På vilka falska antaganden vilar fientligheten? Att förstå det som man tidigare har blivit medveten om, innebär att på djupet uppleva svaren på alla dessa frågor. Dessa svar bör dock inte ges på ett intellektuellt sätt, som att lära sig något utantill. De måste ge en verklighet som kan kännas på djupet. När förståelsen väl har uppnåtts, är individen redo att närma sig nästa fas.

Många av mina vänner på denna väg kommer att inse att vårt arbete i det förflutna har fört oss till förståelsens fas. Varje enskild persons arbete måste variera, för inom vissa områden kan du ha uppnått förståelse – eller till och med föräningar om nästföljande steg – medan du inom andra områden fortfarande slåss mot motståndet mot att möta det som ligger bakom de blinda reflexerna. Medvetenheten om att blinda reflexer fortfarande styr dig i vissa avseenden saknas fortfarande. Man kan aldrig säga att en person på det hela taget har nått ett av de fyra stadierna som nämns här, eller fortfarande helt befinner sig i det lägsta stadiet. Det är alltid en blandning, en kombination, för mina vänner här på denna väg.

Det är mycket viktigt att ni alla ser var ni befinner er i var och en av dessa faser. Är du medveten om var du fortfarande styrs av en automatism trots att du har upptäckt bilden som orsakar den? För det är absolut möjligt att upptäcka bilden och ändå fortsätta att reagera blint utan att veta om det. Den flyktiga insikten i den stund som bilden upptäcktes har bleknat och dröjer sig kvar endast som ett minne. Den har med andra ord blivit en teoretisk kunskap; den är inte längre levande. Den kommer endast att bli levande igen när du observerar, bekräftar och erkänner att automatismen fortfarande finns.

När en medvetenhet väl är uppnådd, får det inte stanna vid bara det. Odlar du förståelsen av vad du har blivit medveten om? Ju mer du gör det, desto mindre känner du dig tvungen att reagera blint och desto mindre sannolikt är det att du återfaller.

Den högsta fasen på denna särskilda skala är *vetande*. Det finns en stor skillnad mellan att förstå och att veta. Att förstå innebär att utröna negativa mönsters, destruktiva känslors och falska idéers

orsaker och verkningar. Det innebär att förstå att dessa element är skadliga eftersom man på något sätt är nedsänkt i illusioner och missuppfattningar. Men denna förståelse är inte samma sak som att veta. Jag använde medvetet uttrycket ”vetande” snarare än ”kunskap”. För kunskap är något mycket vagare, mer generellt och torrt. Det är inte kunskap jag pratar om. Jag talar om *att veta sanningen*. När du vet sanningen, förstår du mer än bildernas och missuppfattningarnas orsak och verkan. Du vet vilka de riktiga slutsatserna är bakom de felaktiga. Och det är alltid och uteslutande missuppfattningarna som skapar förstörelse, disharmoni och olycka. Ingenting annat kan någonsin göra det.

När du på djupet vet det sanningsenliga begreppet, den specifika sanningen bakom det specifika misstaget som du börjar förstå, börjar någonting att ske inom och runt omkring dig. Att veta är inte att teoretiskt förstå. Det är att uppleva sanningen. Att veta sanningen bakom osanningen, måste förbinda den vetande till de stora andliga principerna och lagarna. Att veta dessa öppnar världen.

Vetskapen om gudomliga principer kan endast komma till stånd genom att på ett mycket personligt sätt uppleva osanningen som hittills har fördunklat vägen till den särskilda sanningen. Genom att studera teorier eller läsa även den största litteraturen på jorden – även andlig litteratur – kan du omöjligt veta sanningen. Att veta sanningen innebär att personligen fullfölja de utvecklingsstadier som jag just har diskuterat.

Det innebär att bli medveten om blinda reflexer, att förstå varför de existerar och vad de orsakar, att veta sanningen bakom automatismen orsakad av specifika missuppfattningar. När den personliga vägen tas på detta sätt och leder dig djupt in i ditt inre, kommer ditt inre, personliga universum att uppenbara skapelsens principer och andliga lagar som råder i universum som helhet.

Att veta sanningen genom att personligen uppleva den, har en läkande effekt på dig och hela din omgivning. När du till slut vet sanningen, har du nyckeln till hela universum. Om du vet en sanning, vet du all sanning.

I början av denna fas kommer du att veta sanningen endast i isolerade fall, bara för att förlora den igen, tills du återfår den och så småningom förlorar den mindre ofta. Den spiralrörelse som upplevs i andra faser av denna väg, sker även här. Förståelsen medför en lättnad från spänning, rädsla och oro. Den ingjuter hopp: inte ett önsketänkande, inte en flykt eller ett dagdrömmande om ett diffust hopp om ett mirakel som ska rädda dig, utan ett realistiskt hopp, berättigat för att en tydlig väg visar sig, en konkret möjlighet att välja befrielse.

Att veta sanningen innebär att redan äga nyckeln. Det innebär bemästrande. I utvecklingen av en enda punkt av vetande, kommer det ett ögonblick när den blir ett allvetande; för hela skapelsen konvergerar till en punkt. Det spelar ingen roll var du börjar. Mångfalden slutar i enhet, som omfattar alla de många delarna. Att verkligen och fullt ut veta en sanning är därför att veta all sanning, om det så bara är för ett kort ögonblick.

Vissa av mina vänner har tagit de första stegen mot tröskeln till vetande; de kan nu passera den. Andra kommer att följa senare. Det spelar ingen roll när. Ni får inte mäta vem som är före. Du kan aldrig mäta dig mot någon annan. Ni måste hitta era egna inre mätningar; glöm jämförelser.

Att veta sanningen innebär att bemästra universum. Det innebär läkning och det bringar ordning. När du vet sanningen, börjar någonting att hända med de kosmiska krafterna som omger dig. När du hänger dig fast vid falska idéer, hamnar din personliga värld i oordning. Våra gemensamma bemödanden för att avtäcka osanningen som orsakade störningen och förstörelsen, har gjort detta faktum bekant för er. Balansen är störd; konflikter och förvirringar vidmakthåller kedjereaktionen. Illusioner och missuppfattningar skapar en dualitet som visar sig som att begrepp är godtyckligt tudelade. Ytterligare förvirring, konflikter, destruktiva känslor, tankar och handlingar följer. Allt detta utgör kända områden – åtminstone teoretiskt, om inte ännu alltid som en inre upplevelse. I den stund som du vet sanningen bakom illusionen, börjar tudelade begrepp att smälta samman, psykiska störningar börjar komma i balans, förvirring, oordning och konflikter ger plats för ordning och enhet. Detta skapar realistiska, goda, konstruktiva känslor, begrepp, åsikter och motsvarande handlingar. En förändring har ägt rum, eftersom den inte längre motstås. Den välkomnas nu i stället för att vara skrämmande.

Att förstå sanningen betyder en hel del, men det leder ännu inte till fler konstruktiva förändringar. Att veta sanningen gör förändringen organisk, oundviklig och så naturlig att det helt enkelt inte skulle kunna vara på något annat sätt. Att verkligen veta sanningen får dimman att lättas, det förenar synbarliga motsättningar och visar att det inte finns någonting att vara rädd för. Oenigheter försonas, sjukdomar läks och växandet övervinner stagnation; lugn råder där en febril oro brukade skapa överdrivna rörelser.

Jag skulle nu, för att göra mina ord mer praktiska, vilja ge ett enkelt exempel på det läkande värdet av att veta sanningen. När du hanterar dina medmänniskor och är förvirrad kring deras handlingar och motiv, skapas disharmoni. Även om du avstår från att träta, skapar din bristande vetskap om vad som motiverar dem ett moln av oro, mörker, disharmoni som även den mest okänsliga personen tydligt kan känna. När du verkligen vet vad som motiverar andra, kan du dock utstråla ett lugnt vetande, som måste ha en effekt, oavsett om du pratar om det eller inte, oavsett om du gör den andra personen uppmärksam på vad du vet eller inte. Att veta sanningen bakom

den andra personens förvirrande handlingar, gör det möjligt för dig att intuitivt och spontant bedöma när du ska tala och när du ska vara tyst, hur du ska tala och hur du ska vara tyst. Att enbart förstå andras motiv – deras sanning – kommer inte att ge dig den förmågan. Att enbart förstå är tveklöst bättre än ingen förståelse, men det hindrar dig inte från att göra vissa fadäser. Du vet ännu inte hur man använder de fina, känsliga anvisningar som behövs för att bidra med sitt vetande, på rätt tid och på rätt sätt. Jag har ofta påpekat att de som inte förstår sig själva, omöjligen kan förstå andra. De som inte älskar och respekterar sig själva, kan omöjligen älska och respektera andra. Samma sak gäller för vetandet. De som inte vet sanningen bakom sin osanning, kan aldrig någonsin veta sanningen bakom någon annan persons förvirring. Ett sant vetande och relaterande avlägsnar all förödelse.

Jag är säker på att de flesta av mina vänner har upplevt sådana stunder som beskrivs i exemplet, säkert inte ofta dock. Kanske har du ibland stött på eller observerat ett sådant vetande hos en annan person. Kanske förnam du bara vagt vad det betydde, men nu kan du vara tydligare medveten om detta fenomen när du möter det. Om du kommer ihåg att du har stött på det hos en annan person gentemot dig, kommer du att upptäcka att ett sådant vetande inte skrämde dig. Tvärtom. Du kände dig varm och bekväm i det. Just då kanske du inte kunde sätta fingret på det eller omedelbart analysera det, men när du återskapar upplevelsen och dina reaktioner på sådana situationer, kommer du att märka att det var så.

Ett sådant vetande kan bara komma genom att du uppnår det för dig själv, från dig själv, genom dig själv och inom dig själv. Detta är kampen som leder från blinda reflexer som varje enskild människa styrs av – även de av mina vänner som redan befinner sig på denna väg – till medvetenhet, i grader, till förståelse, i grader, till vetande – först i isolerade fall. Vetande är läkning, vetande är harmoni och vetande är att fullt bemästra universum.

Här, mina vänner, kommer vi till en av de största synbarliga motsättningarna som endast kan lösas genom ett vetande. Den består av förvirringen vad gäller kontroll och att släppa taget. Vissa av mina vänner har gjort sina första kämpande försök på denna väg för att förstå principen eller självrörelsen som kombinerar kontroll och att släppa taget. Där sanningen är känd, finns det inte någon motsättning. Men där illusioner och felaktiga begrepp skapar en dualitet, uppstår det en obalans: det råder kontroll där den bör släppas och man släpper taget där det behövs kontroll.

Missförstådd och felaktigt använd kontroll består av egenvilja, tvingande ström, barnlig girighet, oförmågan att utstå frustration, ett räddhågat tillbakadragande, spändhet, det tvångsmässiga behovet av att manipulera, oförmågan att förlora. Alla dessa utgör förstås inte den kontroll jag menar när jag talar om en sann jagförnimmelse som bemästrar universum. När det sistnämnda finns, måste den felaktiga kontrollen, det lilla egots kontroll, helt ges upp. Den måste släppas

innan en sann kontroll, i en högre och vidare bemärkelse, kan komma. Sann kontroll kommer genom att man släpper kontrollen, genom den synbarliga risken i att flyta med utan att manipulera någon eller något. Detta låter förstås som en motsättning, mina vänner. Men alla andliga principer framstår, när de kläs i det mänskliga språkets begränsningar, som motsättningar, eftersom varje gudomlig lag inrymmer två kompletterande principer – den maskulina och den feminina principen – i vidast möjliga bemärkelse. De utesluter inte varandra, utan samexisterar i alla delar av livet.

Men det är inte det mänskliga språkets begränsningar som gör att de förenande principerna tycks vara motstridiga. Det är mycket mer att ni räddhågat drar er tillbaka från livet som orsakar en brist på förståelse och vetande. Så länge man drar sig tillbaka i rädsla och inte vill riskera att släppa kontrollen, kan mina ord lätt missförstås. När jag talar om att bemästra universum och att ge upp kontrollen för att vinna den i en högre bemärkelse, förklarar jag ett av det mest avgörande stegen mot det öde som alla skapade varelser har.

Endast på en väg som leder från blinda reflexer till vetande, kan man verkligen förstå att kontrollen först måste ges upp för att vinna en avspänd inre kontroll som sker djupt inifrån – från solar plexus, snarare än från det övre sinnet. Och kontroll behöver utövas där du nu är vilse, där du famlar och hårt håller fast för att du drivs av blinda behov, av obegripliga tvångsimpulser, där du drivs till tankar, antaganden, reaktioner och handlingar som du behöver lära dig att få under kontroll genom att veta sanningen.

Det finns en liknande förvirring vad gäller centrering i jaget kontra centrering i andra¹. Centrering i jaget kan vara barnslig egen viktighet där du förväntar dig att hela världen ska kretsa kring dig. Det kan vara en form av själviskhet. Du kan uppleva dig själv på ett i grunden annorlunda, antingen högre eller lägre, sätt än andra, där du utskiljer dig med en orealistisk självuppskattning.

Denna själviska, förvrängda form medför automatiskt en förvrängd form av centrering i andra. Människor hänger upp alla sina åsikter, mål, idéer, ideal, och till och med känslor på vad andra förkunnar – eller vad de tror att världen förväntar sig att de ska vara. Denna slags centrering i andra innebär att förlora jaget. Det utgör självalienation.

Rätt slags centrering i jaget utgör motsatsen till självalienation. Gravitationen är då centrerad djupt inom jaget; värderingar, mål, idéer och handlingar kommer inifrån, där man tar ansvar för dem och därigenom ökar sin integritet och självaktning. Men detta kräver ett arbete där man medvetet tar kontroll i valet av ens uppfattningar och tar risken att ge upp kontrollen genom att stå ensam och riskera andras ogillande. När man upphör att manipulera sina känslor för att styra och manipulera andra, blir man jagcentrerad i bemärkelsen av att leva utifrån det verkliga jaget. Detta

---

¹ Eng. "self-centredness" respektive "other-centredness". Övers. anm.

leder organiskt till den riktiga balansen mellan centrering i jaget och centrering i andra. Andra förtjänar samma beaktande som jaget. Andra kan gillas, älskas och uppskattas som en själv – men aldrig på bekostnad av att vara osann mot jaget.

Sund centrering i jaget finns vid den ena änden av skalan; sund centrering i andra finns vid den andra. Om man kastar om den ena, så att den blir en osund barnslig förvrängning, kommer den andra att följa efter. Samma sak gäller för kontroll och att släppa taget.

När du passerar tröskeln från förståelse till vetande, kommer du att finna den djupa upplevelsen och förnimmelsen av den rätta, sunda centreringen i jaget och centreringen i andra, liksom den rätta, sunda kontrollen och det rätta sunda släppa taget. När dessa två tendenser förnims, upplevs och levs i det inre, finns det ingen gräns för din expansion, din frihet, din upplevelse av härligheten i att vara. När du passerar den tröskeln, blir alla motsättningar en komplementär helhet, som du inte bara förstår, utan vet om och lever. Du måste exempelvis bli kapabel att leva på ett mindre fullkomligt sätt, tills en fullkomlig lycka blir möjlig. När du önskar dig det yttersta självuttrycket, för din egen och andras större lycka, måste det ske i en helt frivillig anda, inte utifrån ett måste för att undvika det som du är rädd för, för att omhulda en svaghet. När du inte längre önskar dig lycka för att undvika att vara olycklig, har du nått den fina punkten där en riktig balans av kontroll råder och du erhåller en för evigt större makt över ditt eget liv som en väsentlig del av skapelsen.

Finns det nu några frågor?

FRÅGA: Jag kan ha fått en glimt av vad det innebär att komma nära tröskeln mellan att förstå och att veta. Du kanske kan säga något om rädslan, tillbakadragandet och motviljan man har, även om man vet att det finns ett vetande bortom det och man vet att det är en fantastisk sak, och ändå vänder man sig bort från det.

SVAR: Helt bortsett från de många psykologiska faktorerna som vi upptäcker om och om igen i detta arbete – och jag behöver inte räkna upp dem nu – finns det en mycket mer grundläggande och allomfattande rädsla och motvilja som gäller för varje enskild individ: rädslan för att vara. Rädslan för att vara innebär rädsla för livet, rädsla för döden, rädsla för kärlek, rädsla för njutning, rädsla för risker, rädsla för förändring, rädsla för förlust, rädsla för det okända, rädsla för smärta, rädsla för tillit, rädsla för att släppa kontrollen, rädsla för jaget. Den sista rädslan innefattar motstridiga, och synbarligen motstridiga, rätt och fel, samt synbarliga riktiga och felaktiga emotioner, känslor, reaktioner, drifter, behov, uttryck. Rädslan för att vara omfattar allt detta. Och så länge du inte förstår vad denna rädsla innebär, kan du inte veta vad som ligger bakom den. Du kan därför inte övervinna den. Bortom denna rädsla ligger i själva verket utvecklingens största

tröskel, till vilken denna eller någon annan sanningsenlig väg måste föra individen, och den är: att flyta med de universella krafterna, inte dämna upp dem och därmed bemästra dem. Mänskliga begrepp skapar en dualitet här, ett antingen/eller. Du känner att du antingen har kontroll och då måste du manipulera livet, världen runt dig, dina egna mest vitala, kreativa krafter, eller så känner du dig förlorad och i fara. Du kan därmed inte komma in i *att vara*. Du kommer inte att förstå att detta att vara och att bemästra – eller för att uttrycka det annorlunda, aktivitet och passivitet – inte bara är inte ömsesidigt uteslutande, utan är förbundna med varandra och ömsesidigt beroende.

Rädslan för dig själv blir ännu svårare att övervinna på grund av att du ofta inte är rädd för din verkliga mörka sida, utan för vad du tror att den är. Alltför ofta betraktar ni det bästa som ni har att ge som oacceptabelt, medan den mest destruktiva delen kan styra er utan er vetskap. När du är rädd för din mörkare sida, vågar du inte titta på den och håller fast för hårt vid dig själv. Du vägrar att släppa taget, att ta några risker. Och så länge du är rädd för dig själv, kommer du att vara rädd för livet, döden, kärleken – och allt annat med det. Du kommer att vara rädd för att vara, för att du är rädd för ditt eget väsen.

Detta föredrag är ett mycket viktigt föredrag. Ju mer ni deltar och tar fram era egna förvirringar, desto smidigare kommer er väg att bli när ni går igenom dessa fyra stadier. Försök under tiden att upptäcka var och hur ni fortfarande är nedsänkta i en automatism, var ni är medvetna, var ni förstår och i vilken utsträckning ni närmar er tröskeln till det fjärde tillståndet – vetande. Sättet att avgöra detta är genom hur du känner kring det. Automatismen får dig att känna dig dyster, hopplös, deprimerad, orolig, rädd, inte levande, uttråkad, att du känner motvilja mot dig själv eller andra, att du känner dig tvingad att göra, säga, tänka och känna saker som du inte gillar. Medvetenhet avlägsnar dessa symtom och medan medvetenheten kvarstår, ger den en lättnad och frigör därigenom vissa energier. Men det är ännu inte en fråga om förändring. Du kan ännu inte ens se var och hur en förändring är möjlig. Förståelsen ger det perspektivet. Vetandet har fullgjort den och fullgör den ständigt, för att leva på riktigt är aldrig slutgiltigt. Det är att ständigt växa in i större upplevelser och större självuttryck. Därför ger ett ständigt vetande upphov till ett ständigt växande.

När du utvärderar var du står, låt dig inte styras av yttre kunskap eller blinda reflexer, som antingen kan göra dig räddhågat överdrivet blygsam eller fresta dig till att förhärliga dig själv. Lyssna djupt in i dig själv, undersök olika aspekter av ditt liv genom att fokusera enbart på vissa inre reaktioner. De olika aspekterna av din personlighet har uppnått olika faser.

Må ert arbete föra er alla närmare vetandet. Må några av er ta de första stegen mot att passera denna tröskel. Ni har all hjälp och vägledning ni behöver. De andliga krafterna är oändligt mycket mer verkliga och mäktiga än någon av er inser. Men dessa hjälpande krafter kan och får inte göra

mer än att upprätthålla era egna ansträngningar. Initiativet till att växa måste alltid komma från er, i varje steg av er uppåtgående resa. Det finns många sätt att arbeta mot detta mål – och ni bör använda dem alla. Ett av de mest konstruktiva verktygen på denna väg som ingen av er har råd att försumma, är att involvera sig i andra och använda andra människor som en spegel. Det kan inte betonas nog hur effektivt det är att arbeta med andra. Det återstår så mycket värdefullt material att hämta från detta tillvägagångssätt. Oavsett hur mycket andra är intrasslade i sina egna blinda reflexer, är de ofta en bra spegel för dig. Dra er inte undan från sådana interaktioner.

Det kommande året kommer att vara avgörande för alla er som framhärdar i uppgiften att upptäcka sig själva. Var välsignade. Ta emot den varma styrkan som strömmar mot er, omger och omsluter er. Var i frid. Var i Gud.

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-06-16